

Arviot

Leijonia ja luovuuden puutetta

Mufasa: Leijonakuningas

Ensi-ilta 20.12.2024

Disneyn vuoden 1994 *Leijonakuningas* on yksi kaikkien aikojen menestyneimmistä animaatioelokuvista. Hitti oli niin suuri, että Disney katsoi tarpeelliseksi jatkaa sarjaa suoraan videolle myydyillä jatko-osilla *Leijonakuningas 2* ja *Leijonakuningas 3*. Vuonna 2019 alkuperäinen *Leijonakuningas* sai teknisesti kiinnostavan, mutta taiteellisesti melko turhan, versioinnin. Tässä "live-action-versiossa" leijonat kirmasivat piirrosmaailman sijaan aidon luonnon oloisessa animaatioympäristössä. Viime vuoden joulukuussa sama tyyli oli jälleen käytössä, kun "elämän tielle" palattiin elokuvassa *Mufasa: Leijonakuningas*. Tämän vuoden maaliskuussa se tuli katsottavaksi myös Disney plus -palveluun.

Elokuva kertoo *Leijonakuninkaan* päähenkilön isän, Mufasan, tarinan. Pieni leijonanpentu joutuu eroon vanhemmistaan, mutta löytää toisesta laumasta uuden perheen ja kasvattiveljen. Ikävän käänteen seurauksena hän kuitenkin joutuu pakenemaan murhahimoista vihollislaumaa. Tuloksena on melko simppele roadtrip-elokuva: ollaan tiellä kohti parempaa, paetaan ongelmia ja löydetään matkan varrelta ystäviä.

Visuaalisesti elokuva on puolikuollut. Hieman eloa voi havaita muutamissa hyvin sommitelluissa otoissa ja värikkäissä kuvin, mutta yleisesti ottaen virtuaaliluonto tarjoaa lähinnä pettymyksiä. Eläinhahmojen ilmeiden toteuttamisessa on enimmäkseen epäonnistuttu, ja elokuva toimiikin hieman surullisena muistutuksena ihmisilmeiden tärkeydestä samastuttavaa hahmoa luotaessa. Eläinten tyylittömyys ja värittömyys ei auta asiaa: esimerkiksi Mufasaa ja hänen veljeään on välillä lähes mahdotonta erottaa toisistaan.

Mufasa toimii äänen puolesta kuvaa paremmin. Replikeissä jumitetaan alkuperäiselokuvasta tutussa "elämän tiessä" ja muissa latteuksissa, mutta ne näytellään loistavasti. Dialogia rikastuttavat pienet

kuulumat zulun ja swahilin kielistä. Roolitus on onnistunut, ja ääninäyttelijöiden ohjaus pitää paketin vakuuttavasti kasassa. **Aaron Pierre** tekee Mufasana tyylipuhtaan ääniroolin, ja mieleen positiivisesti jäävät myös **John Kanin** Rafiki ja **Tiffany Boonen** Sarabi. Erityismaininta kuuluu Mufasan petollista veljeä esittävälle **Kelvin Harrisonille**, joka luo kömpelösti kirjoitetulle hahmolleen edes jonkinlaisen kehityskaaren.

Elokuvan laulut on kirjoittanut Broadwaylta Disneylle napattu **Lin-Manuel Miranda**, joka on aikaisemmin tehnyt musiikkia Disneyn elokuviin *Vaiana* ja *Encanto*. Kappaleet nostavat elokuvan tasoa, mutta Mirandan tuotantoa tunteva osaa odottaa parempaa. **Dave Metzgerin** säveltämässä taustamusiikissa pilkahtaa toisinaan teema aikaisemmista *Leijonakuningas*-elokuvista. Sävellykset tarjoavat paikoin hienoakin tunnelmakuvaa, mutta lähtökohtaisesti elokuvamusiikin kuuluisi olla värittämässä kiinnostavia asioita. Keskellä elokuvaa tekee mieli sulkea silmät. Ehkä *Mufasa* voisi toimia kuunnelmana.

Mufasan hahmo ei kehity elokuvan aikana sanottavasti. Hän yksinkertaisesti ottaa sen minkä ansaitsee, voittaa yhden ongelmansa ja lähtee kotiin. Tällainen suoraviivaisuus on melko puuduttavaa yleisestikin, mutta Mufasan legendaariselle hahmolle suoranainen loukkaus. Kaksi tuntia on ihmisen elämässä pitkä aika, jos sen käyttää näin mitäänsanomattoman elokuvan katsomiseen. Paremmen kokemuksen saa katsomalla mitä tahansa luontodokumenttia samalla, kun kuuntelee minkä tahansa Lin-Manuel Mirandan musikaalin soundtrackia.

Martta Tikka